

Atvirlaiškis Valerijai Čiurlionytei, [1916-06-08], [iš Petrogrado - į Lipecką].

Ir šiandie nuo tavęs jokio laiško. Kaip ten nebū[tu]

Ir šiandie nuo tavęs jokio laiško. Kaip ten nebūtų, bet aš be Tavo laiško gyvent negaliu. Jėgų visai nebeturiu ir kaip begaliu kovoti, kad paramos nėr. Kodel, kodel tu nerašai?.. Čia man niekas niekuo nepadės — žmonėms taip vis tiek, ar aš gyvensiu, ar ne. Žinau, sesule, tu viena manęs telauki ir viena manęs tesigaili. Bet kodel nuo Tavęs jokios žinios? Juk tiek nereikalingo skausmo sulaikytum ir ašarų nušluostytum... —

Šiąnakt visą naktį iš susigriaužimo turbūt dantys skaudėjo — vėl nemiegojau. O dabar aplinkui kažkaip viskas keistai rodos. Yra, yra — praeis akimirksnis ir nieko neliks — bus tik bedugnė, juoda, beprotiška, ir šaltų sparnų kleketavimas. Niekados dar nebuvo taip skaudu, kaip dabar. Sesute, sesute, išgirsk skundą mano ir išklausk mano verkimo... Sesute...

Tav[o] Bolyt[i]s

KOMENTARAI